

чатъ по шосето къмъ Варна колони отъ обози, пехотни части, батареи и ескадрони. Тѣ си отиватъ не тѣй, както бѣха дошли! Мълчаливи, безъ ура, безъ музика, сломени и убити, нѣкакви печални призраци подъ непрестанния дъждъ и мъгливото небе. Има нѣщо много тѣжно и много болно въ тия зрѣлища, съ които се завършватъ епическитѣ походи въ Добруджа. Какво ще стане утре — никой не знае.

Не мисля и нѣмамъ възможность да се мѣстя отъ тука. Но заедно съ това положението ми се влошава, а мизерията вече почука на вратата ми. Като най-възможно азъ смѣтамъ осъществяването на първия проектъ — въ Банката. Вчера бѣше дошло разпореждане клонътъ да се пренесе въ Варна, а днесъ — да остане тукъ. Както и да е, говори на Чакаловъ и нека тая работа стане безъ отлагане вече. Но да не би да стане нѣкое недоразумение, както по-рано. Моето назначение да се смѣта командировка съ повече свобода въ работата, съ една специална поръчка, която може да се изпълнява безъ да се стои въ канцеларията и безъ иерархическо причисляване къмъ тукашния клонъ. Това е лесно да се схване, а практическото му уреждане най-добре ще знае самъ г. Чакаловъ.

Сватбата не може да се отлага и тия дни навѣрно ще я правимъ. Бѣхъ те опредѣлилъ за кръстникъ, но какъ да те каня и какъ да додешъ! Само като даде човѣкъ малко ухо на всичко, което се говори въ града, ще му се да полудѣе! Каквото и